

אמר ליה אבוי לרב יוסף: מי דמי מה שאמר עולא במצורע שראה קרי למקרה זה של ציבור זבין שנעשו טמאי מתים? הרי זבים שנעשו טמאי מתים, רק טומאה של מת, שבאה אחרונה, אישתראי משום שהותרה בציבור, אבל זיבה, שקדמה לטומאת מת, הרי מאחר וכבר היו אסורים מחמתה, לא אישתראי. מה שאין כן במצורע, שטומאת צרעתו קדמה לטומאת הקרי, שבזה יש לומר, מתוך שהטומאה הראשונה הותרה, שמתר לו להיכנס בטומאה, אף השניה לא תהיה חמורה ממנה, ולא תיאסר.

דלמא, הכי קאמר מר לדמות את דין זבים שנעשו טמאי מתים לדברי עולא, באופן הפוך, שהיו בתחילה רובין טמאי מתים, ונעשו אחר כך זבים, שבזה שייך לומר

בערב פסח לעזרה כדי שיוכל להיטהר, משום ששאני מצורע שראה קרי ביום השמיני, הואיל והותר לו מן התורה ביאה במקצת לצרעתו, כדי לטהרו ממנה, על אף שמצורע שלא בעת טהרתו אסור להיכנס למקדש, הותר לו ביאה זו אף לקירוי¹⁴ היינו לטבול יום של בעל קרי שלו.¹⁵

אמר רב יוסף: מדברי עולא, שאמר הואיל והותר לטומאת מצורע הותר לטומאת קרי, מוכח שקסבר עולא שאם יהיו רובין של ציבור זבים בפסח [שאינן טומאת זב נדחית בציבור], ונעשו הזבים טמאי מתים שדינם להקריב פסח בטומאה זו, הנדחית בציבור, יוכלו מעתה להקריב קרבן פסח על אף שהם טמאים משום זב, כי הואיל והותרו לטומאתן, שנטמאו טומאת מת, שהיא נדחית בציבור, הותרו גם כן לזיבתן.¹⁶

העזרה, והרי הוא כמוסיף בפסיעות.

עולא במה שאמר "מטונך", שמהברייתא עצמה שהקשה ממנה יש סיוע לדבריו, כי מאחר ונקטה הברייתא דווקא אופן זה שראה המצורע קרי "בו ביום", משמע שאם ראה ביום שלפניו לא יותר לו להכניס ידיו לבהונות. והיינו, משום שרק באופן שכבר חל היתר הכנסת ידיו בטומאה מחמת צרעתו שייך לומר שאם נוספה לו טומאה אחרת תותר אף היא מכח היתר טומאתו הראשונה. אבל אם כבר חלה טומאת הקרי, שמצד עצמה אין לה היתר להכניס ידיו, ורק אח"כ חל ההיתר של טומאת הצרעת, בזה אין לומר מתוך שהותרה לצרעתו הותרה לקירוי, וכפי המבואר בגמרא ביבמות שבאופן שראה קרי בלילה קודם, מודה עולא שאין אומרים הואיל ואישתרי אישתרי.

16. הקשה הקרן אורה, כיצד ניתן ללמוד מדברי עולא לדין זה? הרי עולא לא אמר אלא שהואיל

14. הקשו התוס' [בד"ה א"ל מטונך], מאחר וסובר עולא שהותרה הכניסה לעזרה משום הואיל ואישתרי אישתרי, מדוע הוצרכה הברייתא לנמק את הטעם שהותר לו להיכנס משום מוטב ויבוא עשה שיש בו כרת וידחה עשה שאין בו כרת, הרי אף ללא דין דחיה מותר בזה? ותירצו, כי מה שאמרה הברייתא דין דחיה היינו לגבי הכניסה למחנה לוי, כיון שההיתר הנאמר במצורע לא נאמר אלא לגבי העזרה, שהרי במחנה לוי מותרת הכניסה למחוסר כיפורים לכתחילה ולא נאסרה כלל, הרי שלא שייך בזה הואיל ואישתרי אישתרי, אולם לגבי הכנסת ידיו לעזרה אין צריך לדין דחיה והותר מטעם הואיל ואישתרי אישתרי.

15. בתוס' [ד"ה א"ל מטונך], פירשו את דברי